

—
Верховний
Суд

ОГЛЯД РІШЕНЬ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ

За період з 06.05.2019 по 10.05.2019

2019/16

Дата прийняття:	07/05/2019
Дата набуття статусу остаточного:	07/08/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод.
Назва:	CASE OF MITYANIN AND LEONOV v. RUSSIA (Applications nos. 11436/06 and 22912/06)
Зміст:	<p>Двоє заявників на цей час відбувають покарання в установі виконання покарань у місті Харп (Росія).</p> <p>Перший заявник – пан Мітянін, був заарештований у липні 2003 року та згодом ув'язнений. У подальшому Сиктивкарський міський суд продовжив термін його тримання під вартою до 19 лютого 2004 року. 18 лютого 2004 року органи прокуратури завершили досудове слідство і передали справу на судовий розгляд. 10 березня 2004 року Сиктивкарський міський суд продовжив дію постанови про тримання під вартою. У грудні 2006 року перший заявник був засуджений за збройне пограбування, вчинене групою осіб. Він подав цивільну скаргу на відсутність законної постанови, яка б санкціонувала тримання його під вартою в період з 20 лютого по 10 березня 2004 року, але його позов було відхилено у 2012 році. У січні 2008 року відповідні органи влади в місті Сиктивкар ініціювали кримінальне провадження як проти заявників, так і проти інших осіб щодо створення ними та функціонування «злочинної організації».</p> <p>Того ж місяця в газетній статті згадувався пан Мітянін як підозрюваний в цьому процесі. Серед опублікованих фотографій заарештованих було розміщене і його фото. Перший заявник подав скаргу на газету про наклеп, але позов було відхилено. У 2011 році він ініціював провадження проти іншого випуску з подібних підстав, однак ці спроби також виявилися невдалими. У червні 2014 року перший заявник був засуджений за різні злочини до довічного ув'язнення.</p> <p>Другий заявник – пан Леонов був заарештований і поміщений під варту за підозрою у збройному пограбуванні у грудні 2003 року. 29 січня 2004 року його тримання під вартою було продовжено до 19 лютого 2004 року. Прокурор завершив розслідування і передав справу до суду. 21 квітня 2004 року суддя повернув справу прокурору і постановив, що запобіжний захід у вигляді тримання під вартою необхідно залишити без змін. У грудні 2006 року другий заявник був визнаний винним у кількох злочинах. У 2012 році він</p>

	подав скарги на законність свого ув'язнення у період з 19 лютого по 29 квітня 2004 року, але суди відхилили їх.
Констатоване порушення (стаття):	<p>Порушення пункту 1 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканість) щодо кожного заявника.</p> <p>Порушення пункту 3 статті 5 Конвенції (надмірна тривалість судового розгляду) щодо кожного заявника.</p> <p>Порушення пункту 4 статті 5 Конвенції (право на перегляд законності тримання під вартою) щодо першого заявника.</p> <p>Порушення пункту 5 статті 5 Конвенції (право на відшкодування в разі незаконного затримання або арешту) щодо кожного заявника.</p> <p>Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) щодо кожного з двох етапів проваджень, порушених другим заявником.</p> <p>Відсутність порушення статті 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя) щодо першого заявника.</p>
Дата прийняття:	07/05/2019
Дата набуття статусу остаточного:	07/08/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	<u>CASE OF MİHR FOUNDATION v. TURKEY</u> (Application no. 10814/07)
Зміст:	<p>Заявник – фонд, відомий за скороченням MİHR (Medeniyet, İrfan, Nayıf, Refah Vakfı – фонд цивілізації, благополуччя, знань та процвітання).</p> <p>Він був зареєстрований у 1989 році як турецький фонд, головними цілями якого було надання допомоги тим, хто її потребував у сферах ісламу, сучасних технологій, ядерної фізики та організація класів, створення університетів або ж приєднання до вже існуючих.</p> <p>У 2005 році районний суд Анкари постановив рішення про ліквідацію фонду-заявника на тій підставі, що його наявні ресурси не могли покрити власні витрати, а тому фонд більше не мав змоги виконувати ті цілі, заради яких його було створено.</p> <p>Його фінансові активи були передані іншому фонду з аналогічними цілями.</p> <p>2006 року це рішення суду було підтримано судом касаційної інстанції.</p> <p>У 2014 році заява фонду-заявника про повторну реєстрацію була відхилена національними судами.</p>

Огляд рішень Європейського Суду з прав людини

	Заявник подав індивідуальну скаргу до Конституційного Суду Туреччини, розгляд якої триває з січня 2018 року.
Констатоване порушення (стаття):	Відсутність порушення статті 11 Конвенції (право на свободу зібрань та об'єднань).
Дата прийняття:	07/05/2019
Дата набуття статусу остаточного:	07/08/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF KAYNAR AND OTHERS v. TURKEY (Application nos. 21104/06; 51103/06; 18809/07)
Зміст:	<p>У 1993 та 1995 роках заявники придбали землю на острові Гьокчеада. Земля була класифікована як «природний об'єкт», власність на яку зареєстровано не було.</p> <p>У 1996 році ця земля була зареєстрована як власність Державного Казначейства у зв'язку з переглядом кадастру.</p> <p>Цього ж року заявники звернулися до земельного суду Гьокчеади з вимогою про реєстрацію землі за ними відповідно до правил набуття права власності за набувальною давністю.</p> <p>У 1999 році вимога заявників була задоволена, і, як зазначив суд, заявники виконали необхідні умови для набуття права власності за набувальною власністю.</p> <p>Це рішення в подальшому було скасовано Касаційним судом з тих підстав, що суд попередньої інстанції не з'ясував, чи використовувалася зазначена ділянка для випасу худоби, що перешкоджає набуттю права власності на неї за умовами набувальної давності.</p> <p>У 2004 році, під час провадження в земельному суді, до законодавства щодо захисту культурної та природної спадщини було внесено зміни, відповідно до яких земля, класифікована як «природний об'єкт», не може бути набута у власність за умовами набувальної давності.</p> <p>У результаті судових проваджень оспорювана земельна ділянка була зареєстрована як власність Державного Казначейства.</p>
Констатоване порушення (стаття):	<p>Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд в розумний строк).</p> <p>Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (право на мирне володіння майном).</p>

Огляд рішень Європейського Суду з прав людини

Дата прийняття:	09/05/2019
Дата набуття статусу остаточного:	09/08/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF MAHARRAMOV v. AZERBAIJAN (Application no. 5046/07) <i>Щодо справедливої сатисфакції.</i>
Зміст:	У 2004 році місцеві органи державної влади офіційно попередили заявника про необхідність демонтажу його магазину у зв'язку із розширенням вулиці, на якій він був розташований. Заявник відмовився демонтувати свій магазин та оскаржив дії органів влади до суду. Відповідно до інформації заявника, його магазин було зруйновано. Під час провадження щодо оскарження дій органів місцевої влади заявник також додав вимогу про відшкодування шкоди, завданої демонтажем магазину. Проте судові провадження завершилися не на користь заявника, і його скарги суди першої та апеляційної інстанцій відхилили. ЄСПЛ своїм рішенням від 30 березня 2017 року констатував порушення права заявника на мирне володіння своїм майном, проте питання щодо справедливої сатисфакції не було готове до вирішення та відкладене.
Констатоване порушення (стаття):	Рішенням Суду від 9 травня 2019 року ЄСПЛ встановив, що держава-відповідач зобов'язана сплатити заявникові сатисфакцію в розмірі 50 000 євро за завдану майнову шкоду; 3 000 євро відшкодування моральної шкоди, та 1 900 євро відшкодування судових витрат.
Дата прийняття:	09/05/2019
Дата набуття статусу остаточного:	09/05/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF DURANSPAHİĆ AND OTHERS v. BOSNIA AND HERZEGOVINA (Application nos. 47761/16 and 9 others – see appended list)
Зміст:	Заявники скаржилися на невиконання рішень національних судів.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд). Порушення статті 1 Першого Протоколу до Конвенції (право на мирне володіння майном).

Огляд рішень Європейського Суду з прав людини

Дата прийняття:	09/05/2019
Дата набуття статусу остаточного:	09/05/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF KINASH AND DZYUBENKO v. UKRAINE (Applications nos. 31090/18 and 33574/18)
Зміст:	Заявники скаржилися на надмірну тривалість кримінальних проваджень та відсутність у зв'язку із цим ефективного засобу правового захисту. Перший заявник також скаржився на надмірну тривалість застосування до нього запобіжного заходу у вигляді підписки про невиїзд.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд). Порушення статті 13 Конвенції (право на ефективний засіб правового захисту). Порушення статті 2 Четвертого Протоколу до Конвенції (право на свободу пересування).
Дата прийняття:	09/05/2019
Дата набуття статусу остаточного:	09/05/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF VUČETIĆ AND OTHERS v. BOSNIA AND HERZEGOVINA (Application nos. 25698/15 and 7 others – see appended list)
Зміст:	Заявники скаржилися на невиконання рішень національних судів, постановлених на їхню користь.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд). Порушення статті 1 Першого Протоколу до Конвенції (право на мирне володіння майном).
Дата прийняття:	09/05/2019
Дата набуття статусу остаточного:	09/05/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF MÂZGĂ AND OTHERS v. ROMANIA (Application nos. 5489/16 and 9 others – see appended list)
Зміст:	Заявники стверджували про неналежні умови їх перебування під вартою, що становило порушення їхніх прав, передбачених статтею 3 Конвенції.

Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування).
Дата прийняття:	26/03/2019
Дата набуття статусу остаточного:	26/03/2019 (Палата)
Назва:	FAMULYAK v. UKRAINE (Application no. 30180/11)
Зміст:	<p>Заявник – пан Фамуляк, був заарештований у липні 2007 року за підозрою в нападі та пограбуванні людини. Він надав свідчення поліції, пояснивши, що проводив час із жертвою в ніч нападу, але заперечував будь-які правопорушення зі свого боку. Під час надання свідчень адвокат був відсутній, але заявника попередили про його конституційне право не свідчити проти себе. Він притримувався своїх показань в ході подальшого розгляду справи, в тому числі судового розгляду, за обвинуваченням у розбої з обтяжуючими обставинами.</p> <p>Пан Фамуляк був визнаний винним у грудні 2007 року за зазначеним обвинуваченням і засуджений до дев'яти років позбавлення волі. Суд першої інстанції посилався на свідчення, надані в суді потерпілим, його дружиною і співробітниками поліції, відповідальними за розслідування, на факт того, що мобільний телефон потерпілого був знайдений у заявника, а також на медичні звіти про поранення потерпілого. Апеляційний суд тоді скасував це рішення і повернув справу на новий розгляд. Він зауважив, що додаткові деталі нападу, а саме що заявник кинув цеглу на жертву і вдарив її пляшкою, мають бути відображені у рішенні суду першої інстанції.</p> <p>Пан Фамуляк був знову засуджений у червні 2009 року. Новий склад суду розглянув свідчення потерпілого та протоколи всіх свідчень, зафіксованих у першому судовому процесі. Проте захист не зміг здійснити перехресного допиту потерпілого. У грудні 2009 року та квітні 2011 року як апеляційний суд, так і Верховний Суд України відхилили скарги пана Фамуляка, що стосувалися процесуальних порушень, а саме, що йому не було надано адвоката, коли він був затриманий, і що під час повторного судового розгляду заявника</p>

	було позбавлено права на перехресний допит потерпілого та працівників поліції.
Констатоване порушення (стаття):	Скарги заявника відповідно до пунктів 1 і 3 (с) і (d) статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) відхилені як неприйнятні.

Огляд рішень Європейського суду з прав людини. Рішення за період з 06.05.2019 по 10.05.2019 / Відпов. за вип.: О. Ю. Тарасенко, Д. П. Мордас, Р. Ш. Бабанли. – Київ, 2019. – Вип. 16. – 8 стор.

Застереження:

1. Огляд окремих судових рішень, зокрема й їх переклад, здійснюється працівниками департаменту аналітичної та правової роботи Верховного Суду з використанням матеріалів, розміщених на веб-сайтах Європейського суду з прав людини:
<https://www.echr.coe.int/Pages/home.aspx?p=home>,
<https://hudoc.echr.coe.int>.
2. Огляд рішень здійснюється з метою ознайомлення з їх коротким змістом. Для повного розуміння суті висловленої в судовому рішенні правової позиції необхідно ознайомитися з його повним текстом, розміщеним на веб-ресурсах Європейського суду з прав людини.
3. Інформація має суто допоміжний та довідковий характер та не має на меті висвітлити суть усієї проблематики, яка вирішується відповідними судовими рішеннями.

Стежте за нами онлайн

 fb.com/supremecourt.ua

 t.me/supremecourtua